

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 25 Αὐγούστου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΓ". Ἀριθ. 293 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΟΙΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ 4μελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50
Ἑξαμηνιαῖο: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Πολὺς εἶναι ὁ συκοφαντικὸς βόρβορος ὁποῦ-
ος ἔχει ριφθῇ ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογι-
τῶν, πολὺς ὁ χλευαστικὸς περιγέλως καὶ ὁ σκό-
πιμος θόρυβος ὥστε ἡ φωνὴ μας νὰ ἀκούεται
ἀμυδρῶς, σχεδὸν νὰ χάνεται μέσα εἰς τὸ παν-
δαιμόνιον τῶν ὕβρεων
καὶ τῶν μυκτηρισμῶν.
Εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τοῦ
θορύβου, τῆς ἐξαλλότη-
τος καὶ τῆς ἀφηνιασμέ-
νης ὀχλαγωγίας, ἡ προ-
σαρμογὴ ἑνὸς χριστια-
νοῦ εἶναι ἀδύνατος καὶ
ἡ ἐλάσσονος τόνου δια-
μαρτυρία του πνίγεται
καὶ καταποντίζεται εἰς
τὴν ἄβυσσον τοῦ μηδε-
νός.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν κά-
νομεν μίαν προσπάθειαν
νὰ ὑψώσωμεν τὸ ἀνά-
στημά μας ἐπάνω ἀπὸ
τὸν κυκεῶνα τῆς ὀργια-
ζούσης ἀνομίας καὶ νὰ
στείλωμεν τὴν φωνήν
μας ἡχηράν, ἀφυσινιστικὴν, προφητικὴν θὰ ἐλέ-
γομεν πρὸς κάθε καθαρὰν ἐλληνικὴν καὶ χρι-
στιανικὴν συνείδησιν. Ἐχομεν τὴν αἴσθησιν μιᾶς
ἐπικειμένης συγκλονιστικῆς θυσέλλης, τῆς ὁποίας
ζοφερὰ καὶ ἐφιαλτικὰ σήματα εἶναι ἡ πνευμα-
τικὴ ἀποδιοργάνωσις καὶ σῆψις τῶν χριστιανῶν
τῆς ἐποχῆς μας. Ἐχομεν τὴν αἴσθησιν ἑνὸς
χρέους, μιᾶς ἱστορικῆς ἐπιταγῆς, ποὺ ὁμιλεῖ
διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς, ναὶ τῆς ἐπι-
στροφῆς, πρὸς τὴν μόνην, τὴν σώζουσαν ἀλή-
θειαν.

Καὶ θὰ ὁμιλήσωμεν.

Καθυστερημένους μᾶς χαρακτηρίζουν οἱ «προ-
οδευτικοὶ» κοσμοπολίται, ἀφελεῖς οἱ ἄνευ ἡθι-
κῶν φραγμῶν καὶ ἀδίστακτοι μεταρρυθμισταί,
ιδιοτελεῖς οἱ οὐσιαστικοὶ ἐκμεταλλεῦται τῆς
λαϊκῆς εὐσεβείας, ἀπο-
συναγώγους καὶ σχισμα-
τικούς οἱ πνευματικῶς
λεπροί. Καὶ ἡ ἐνορχή-
στρωσις αὐτοῦ τοῦ θο-
ρύβου κερδίζει εὐκόλως
τὴν εὐπιστίαν τῶν ἀφε-
λῶν ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς
τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἀπο-
μόνωσιν καὶ προετοιμά-
ζει τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ
«παλαιοημερολογιτικοῦ»
θέματος μέσα εἰς τὸν ὀ-
ρυμαγδὸν μιᾶς ἐποχῆς
ποῦ αὐτοκαταστρέφεται.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾶ
τὰς προθέσεις τῶν δο-
λίων καὶ σατανικῶν ду-
νάμεων, αἱ ὁποῖαι βλέ-
πουν τοὺς παλαιοημερο-

λογίτας ὡς ἀγρύπνους θεματοφύλακας τῆς πο-
λυτίμου πατρῴας πίστεως, δὲν ὑπάρχει καμμία
ἀμφιβολία. Εὐχονται καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν
καταστροφὴν μας.

Αὐτοὺς δὲν θὰ τοὺς μεταπείσωμεν ὅτι καὶ
ἂν εἴπωμεν.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ὅμως τῶν Ἑλλήνων ἐ-
κείνων, οἱ ὅποιοι διατηροῦν μέσα τῶν ἑνα φῶς
καὶ μίαν ἐλπίδα καλλιτέρων ἡμερῶν, ἔχομεν νὰ
ἀπευθύνωμεν ἐκ βαθέων ὀλίγους λόγους.

Ἐν ἀρχῇ εἶναι θανάσιμον σφάλμα νὰ βλέ-

ΑΓΩΝ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ

Σύσσωμος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐξεδήλω-
σε, διὰ τῆς ἡμιώρου ἀποχῆς ἐκ τῶν ἐργα-
σιῶν του, τὴν ἡθικὴν του συμπαράστασιν
εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Κυπρίων.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὄργανον
τῶν ἀδικουμένων καὶ διωκόμενων Ἑλλή-
νων Γυναικῶν Ὁρθοδόξων, ἀπευθύνει, ἐξ
ἀφορμῆς τῆς σιωπηρᾶς διαμαρτυρίας, ἀ-
γωνιστικὸν μήνυμα πρὸς τοὺς ἡρώικους
Κυπρίους καὶ καταδικάζει τὸ ἀγγλοτουρκι-
κὸν καθεστῶς τῆς δουλείας. Ἕξενον πρὸς
τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ τὸ δημοκρατι-
κὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνος μας.

πουν τὰ δραματικὰ γεγονότα τὰ ὅποια ἔχουν ἐκσπᾶσει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐδῶ καὶ μίαν 35ε-τίαν ὡς ἐπιφανειακὴ διαμάχη συμφεροντολογικῆς σημασίας. Αὐτὴ ἡ προχειρότης καὶ ἀφέλεια τῆς σκέψεως βοηθεῖ τοὺς πνευματικοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Μετατρέπονται οἱ κατὰ βάθος καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι εἰς συνενόχους τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Διότι ὁποῖος θεᾶται ἀπαθὴς ἕναν ἀγῶνα μεταξύ καλοῦ καὶ κακοῦ εἶναι συνεργὸς τοῦ κακοῦ.

Ἐάν οἱ ὀρθόδοξοι αὐτοὶ κάμουν τὸν κόπον καὶ ρίψουν ἕνα βλέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν θὰ διαπιστώσουν, ὅτι τὰ κινήματα τῆς εὐσεβείας ἢ αἱ αἰρέσεις καὶ τὰ σχίσματα εἶχον βαθυτέρους λόγους καὶ ἀφεώρουν αὐτὴν ταύτην τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι θανάσιμον σφάλμα, ποῦ δὲν τιμᾷ τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀντίληψις ὅτι τὸ παλαιοημερολογικὸν ζήτημα εἶναι ζήτημα ἐπιδερμικὸν ζήτημα τύπων. Καμμία κραυγὴ διαμαρτυρίας δὲν ἀντέχει εἰς τὸν χρόνον ἐάν δὲν ἔχει τὸ δίκαιον μετὰ τὸ μέρος της. Καὶ οἱ παλαιοημερολογεῖται εἶναι κατὰστασις ὅχι μόνον βιώσιμος, ἀλλὰ συντριπτικῆς δυνάμεως καὶ ρώμης πνευματικῆς.

Διότι, καταπιεζόμενοι ἐπέζησαν, διωκόμενοι ἠνδρώθησαν, συκοφαντούμενοι ἐδικαιώθησαν. Ἐκτὸς τούτου οἱ παλαιοημερολογεῖται δὲν εἶναι νέα κατὰστασις, ἡ ὁποία διεκδικεῖ πνευματικὸν ὥρον, καὶ δὲν κάμνει προσηλυτισμὸν διότι ἀπλούστατα ὅλος ὁ ὥρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὅλα τὰ τέκνα της εἶναι ἰδικὰ της.

Νέαν κατὰστασιν ἀποτελοῦν οἱ ἔξωθεν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμπνεόμενοι καὶ ὁ προσηλυτισμὸς πρέπει, νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτούς. Ἡ Ὁρθοδοξία διὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν διεκδικεῖ, σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ ἔδσφός της, τὰ τέκνα της, τοὺς θησαυροὺς της.

Ὁ ἀγὼν λοιπὸν εἶναι συγκλονιστικοῦ βάρους, εἶναι κοσμοϊστορικῆς σημασίας. Εἶναι ἀγὼν ἀρχῶν καὶ δογμάτων, ἀξιών καὶ ἀποκεκαλυμμένων ἀληθειῶν.

Ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον ἐπιδείξει τὴν ἐπιπολαιότητα νὰ σταθῇ μόνον εἰς τὰ σχήματα, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ νὰ ἀγνοήσῃ τὸ δυσθεώρητον βάθος τῆς διαμάχης.

Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ πιστεύομεν, ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν κρίνεται ἡ τύχη τῶν ἀξιών τοῦ ὀρθόδοξου κόσμου. Καὶ ἂν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Κράτους στηρίζεται ἐπὶ τῶν πνευματικῶν θεμελιῶν τοῦ λαοῦ, τότε ὁ ἀγὼν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ κρίνῃ καὶ τὴν τύχην τῆς ἱστορίας μας.

Ἡμποροῦν νὰ μειδιάσουν εἰρωνικῶς ὅσοι δὲν διακρίνουν τὴν σχέσιν τοῦ πνεύματος μετὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴν.

Οἱ ἐπαίοντες ὅμως γνωρίζουν ὅτι ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον τοῦ γεωγραφικοῦ καὶ πνευματικοῦ αὐτοῦ χώρου παίζεται εἰς ἄλλην περιοχὴν. Ἡ πνευματικὴ φυσιολογία καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ λαοῦ μας ἔχει διαμορφωθῇ μετὰ τὸ ἑλληνορθόδοξον πνεῦμα. Ἡ μεταφύτευσις εἰς τὸ ἔδαφός του

ξένων διδασκαλιῶν θὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν καὶ τὴν ἐξαφάνησιν.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ μεγάλου κινδύνου, οἱ παλαιοημερολογεῖται μέσα εἰς ἕνα κλίμα παγερᾶς σιωπῆς καὶ καχυποψίας, πνευματικῆς διαστροφῆς καὶ ἐλεηνῆς συκοφαντίας εἰς βάρος τῶν, ἀγωνίζονται ἂν μὴ τί ἄλλο νὰ κρατήσουν ἀνοικτὸν τὸ μεγάλο θέμα. Εἶναι ἀνάγκη ὅλοι μαζί οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ καθείς χωριστὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ δίλημμα: διάσωσις τῆς ἐθνικῆς κιβωτοῦ εἰς τὸ Ἀραράτ τῆς πίστεως ἢ καταποτισμὸς της, εἰς τὸν ἀφρίζοντα ὠκεανὸν τῆς ἀπιστίας.

Οἱ παλαιοημερολογεῖται δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἅγιοι. Ἀντιθέτως εἶναι οἱ περισσότερον ἁμαρτωλοὶ. Οὕτε ἠρνήθησαν ὅτι μέσα εἰς τὸν εὐδὴν λειμῶνα τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας ἐνεφανίσθησαν καὶ καρκινώματα βδελυρά. Τὰ ἀπεκήρυξαν ὅμως καὶ ἐπροχώρησαν. Δὲν διαπράττουν δὲ καὶ τὴν μικρότητα νὰ ἀνταπαντήσουν εἰς τοὺς συκοφάντας τῶν μετὰ τὰ ἴδια ὄπλα.

Δὲν εἶναι ὅμως διατεθημένοι νὰ ἐνδύσων εἰς ζητήματα ἀρχῶν. Ἡ παρουσία καὶ ἡ φωνὴ τῶν υπογραμμίζει τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ ἑλληνικοῦ προβλήματος, ποῦ εἶναι σύνθετον, σφαιρικόν, περίπλοκον. Ὁ μίτος τῆς Ἀριάδνης, τὸ νῆμα ποῦ θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν φωτεινὴν διέξοδον τοῦ βαθυσκοτεινοῦ λαβυρίνθου εὐρίσκεται εἰς τὸν ὥρον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνασύνθεσιν τοῦ θρησκευτικοῦ προβλήματος ζητεῖ ἡ κατὰστασις. Ἀπὸ ἐκεῖ πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν. Ἡ σκέψις ὀρισμένων ποῦ εὐνοοῦν τὴν ἐξόντωσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι πύρρειος νίκη.

Ποτὲ ἄλλοτε τὸ πρόβλημα δὲν ἦτο τόσο ἐπείγον. Ἀς μὴ φοβοῦνται διὰ τὸ γόητρόν των ὅσοι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ σώσουν τὴν κατὰστασιν. Δικαιώνονται ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ μόνον ἐκεῖνοι ποῦ δαμάζουν τὸν ἐγωϊσμὸν των καὶ ἐκφράζουν τὸ βαθὺ καὶ κοσμοσωτήριον αἶτημα τῆς ἐποχῆς των.

Κατὰ τὴν κρισιμωτάτην αὐτὴν ὥραν καὶ ἐνὼ γύρω μας γιγαντώνεται ὁ ἀγὼν ἑνὸς δράματος μετὰ πρωταγωνιστὰς τὰς δυνάμεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς κακοδοξίας, δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ τοὺς δειλοὺς, τοὺς ἀδιαφόρους, τοὺς καιροσκόπους.

Οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἀρχόμενοι καὶ οἱ ἄρχοντες πρέπει νὰ συνασπισθοῦν νὰ σχηματίσουν πλᾶτὺ καὶ ἀπόρρητον τὸ τεῖχος τῆς ἐθνικῆς σωτηρίας. Οἱ παλαιοὶ σαλπίζον στεντορεῖως ὅτι εἶναι ἀμέτοχοι ἰδιοτελῶν σκέψεων καὶ ἔτοιμοι νὰ δώσουν τὸ πᾶν εἰς τὴν μάχην διὰ τὴν διάσωσιν τῆς προσφιλοῦς χώρας μας, καὶ τῆς προσφιλεστάτης πίστεως. Ὅποιος τοὺς πολεμᾷ, στρέφεται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποιος στρέφεται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Ἔθνους μας.

Τὸ κριτήριο εἶναι ἀδυσώπητον. Καὶ ἡ ὥρα τῆς κρίσεως ἤγγικεν.

Ὁδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις

ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΕΙΣ ΑΓΙΑΝ ΠΟΛΙΝ

Ἐπὶ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμάντσου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πόσοι Ἱερεῖς καὶ χροιάζονται, νὰ κλαύσουν ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς ; Ἡ Λαϊκὴ μοῦσα μᾶς λέγει, ὅτι ἡ Παναγία ἐδάκρυσε· ἀλλὰ δὲν θὰ πρέπει καὶ ἡμεῖς, ὡς εἰς ἄλλον ποταμὸν Βαβυλῶνος, νὰ δακρύζωμεν καὶ ἀφίνοντες τοὺς παλαιούς ἀνθρώπους τῆς ἁμαρτίας νὰ ζητοῦμεν τὴν θείαν εὐσπλαγχνίαν διὰ τὸ εὐλογημένον ἡμῶν Ἔθνος καὶ τὴν πόλιν του ; Δὲν ἀκούσται π. ἐόν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα· παντοῦ αἰσθάνεται κανεὶς τὸ μῖσος τοῦ βαρβάρου αὐτοῦ λαοῦ ὅστις «καίμασιν οἷς Κύριος οἶδε» ἔχει προορισμὸν νὰ τιμωρῇ τὸν Νέον Ἰσραὴλ, ὡς τὸν παλαιὸν Ἰσραὴλ οἱ Φιλιισταῖοι καὶ Βαβυλώνιοι. Λαὸς αἰσθανόμενος τὴν κατωτερότητά του, λαὸς οὐδὲν προσεγγικὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, οὐδὲν ἔχων νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὴν ἐπιστήμην, τέχνην καὶ φιλοσοφίαν, παρὰ μόνον σφαιγὰς, ἐμπρησμούς καὶ αἷμα. Ἀλλὰ ἂς τὰ ἴδωμεν οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ τῆς Δύσεως, ποὺ τοὺς ἔχουν ἐναγκαλισθῇ καὶ τοὺς θεωροῦν ὡς τὸν καλῶτερον τῶν συμμάχων των.

Τὸ πρῶτ' ἐπεσκέφθην τὸν περιλάλητον Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ρίγη συγκινήσεως ἡσθάνθημεν, ὅταν εἰσερχόμεθα εἰς τὰ προπύλαια τοῦ μεγάλου Ναοῦ, ἀνελογίσθημεν τοὺς βυζαντινοὺς Αὐτοκράτορας, τοὺς Πατριάρχας, τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ναοῦ καὶ τὰς τελετὰς του. Τὸν Ναὸν τοῦ ὁποίου ὁ κτίτωρ ἀνεφώνησε τὸ «Νενικήκα σε Σολομών». Ὑπάρχον βεβαίως καὶ ἄλλοι Ναοὶ καὶ μεγαλύτεροι, ἀλλὰ μόνον ὅταν ζῇ τις τὴν πληρότητα τῆς Ὁρθοδοξίας δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦτον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνήλθον Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἔλαβον χώραν στέψεις εὐσεβῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ Πατριαρχῶν.

Εἰς κανένα, πιστεύω, μέρος τῆς γῆς δὲν ἐδοξάσθῃ ἐν ἀληθινῇ πίστει ὁ ἐν Τριᾷδι Θεὸς παρὰ εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον. Παρατηροῦμεν τὸν ἄμβωνα μὲ τὰς Τουρκικὰς σημαίας καὶ γράμματα, σύμβολα τῆς Νίκης, κατ' αὐτούς, τοῦ Κορανίου κατὰ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Τὶ δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ γράψωμεν διὰ τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, ὅταν τὸ μεγαλεῖον τῆς καὶ τὴν δόξαν τῆς τὴν ἔχουν ἐξυμνήσῃ καὶ γράψῃ Μεγάλοι πατέρες καὶ δεξιότεχνοι τοῦ λόγου χειρισταί, Ἕλληνες καὶ ξένοι; Μὲ τὰ ὄμματα τῆς πίστεως βλέπομεν τοὺς Γρηγορίους, τοὺς Χρυσόστομους, τοὺς Φωτίους νὰ λειτουργοῦν καὶ κηρύττουν εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν νοερώς νὰ κυκλοῦν τὸ ἅγιον τοῦτον θυσιαστήριον καὶ μαζὺ μὲ τὰς μυριάδας τῶν μαρτύρων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν Ὑπέροχον Στρατηγὸν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, νὰ κλείνουν γόνυ ἐνώπιον τοῦ θρόνου, νὰ παρακαλοῦν τὸν ἐν Τριᾷδι λατρευόμενον Θεὸν ἡμῶν καὶ μὲ πόνον ψυχῆς νὰ ἀνακράζουσιν «ἕως πότε ὁ Δεσπότης ἡμῶν, ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινὸς οὐ ποιεῖς ἐκ-

δίκησιν ;». Ἔως πότε δὲν θὰ λειτουργῇται ἡ μεγάλη Ἐκκλησία; ἕως πότε εἰς τὸν Τρούλλον τῆς θὰ εὐρίσκειται τὸ σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἡμισέληνος, ἀντικαθιστὸν τὸν Τιμιὸν Σταυρὸν καὶ ἡ Θεοφροσύνης Πόλις εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ;

Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει ἡ συνείδησις τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ συνείδησις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγλυφῇ ἡ Παναγία, οἱ ἅγιοι θὰ χαροῦνται, Σίων καὶ τὸ Βυζάντιον θὰ γλυκοφιληθῶνται θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποὺ θὰ τελειώσῃ ἡ θεία λειτουργία καὶ θὰ ἀνοίξῃ ἡ Πύλη. Θρούλλοι, λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ἀπραγματοποιήτοι. Ναί, ἀλλὰ μὲ τοὺς θρούλλους τούτους ἔζησε τὸ Ἔθνος μας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μαύρης δουλείας καὶ διετήρησε ἄσβεστον τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ μόνον του ἐπέτελεσε τὸ θαῦμα τοῦ 1821.

Τὴν ἐπομένην ἀνεχωρήσαμεν διὰ τοῦ Σιδηροδρόμου, διασχίζοντες τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μὲ τὴν ψυχὴν θλιμμένην διὰ τὸ ξερίζωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ τὰς Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας. Ἐπεκαλέσθημεν τὰς πρεσβεῖας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ δὴ τοῦ Ἰωάννου, ποὺ ἦτο ὁ κλῆρος του, τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων Πολυκάρπου, Ἀντύπα, Μιχαὴλ κλπ., τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως διὰ τὰς χαμένες πατρίδας των. Πλησιάζομεν τὴν Ἀλεξανδρέτταν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχουσιν χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι ὑπαγόμενοι εἰς τὸ κλῆμα τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας.

Συνητήθημεν μὲ τὸν ἱερέα, ὅστις δυστυχῶς δὲν ἐγνώριζε οὔτε μίαν λέξιν Ἑλληνικὴν. Καὶ τὸ πρῶτ' ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Συρίαν. Κατόπιν τοῦ ἐλέγχου εἰς τὰ Τουρκοσυριακὰ σύνορα, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν Συρίαν. Ἀνεπνέσαμεν ὀλίγον εἰσερχόμενοι εἰς χώραν φιλικήν, εἰς χώραν τῶν Μελχιτῶν. Δι' ἐρχόμεθα τὰς εὐφόρους πεδιάδας τῆς καὶ ἐπιτέλους ἀντικρούσαμεν καὶ πάλιν χωρὶς μὲ Ἐκκλησίας. Κατόπιν τετραώρου πορείας φθάσαμεν εἰς τὴν Δαμασκόν. Ἐπεσκέφθημεν τὸν περίφημον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὁ ὁποῖος ἔχει μετατραπῇ εἰς τζαμί· ἐντὸς δὲ τοῦ Ναοῦ τοῦτον ὑπάρχει καὶ τὸ ἅγιον λείψανόν του. Τεράστιον οἰκοδόμημα μὲ σπουδαῖα ψηφιδωτά. Δυστυχῶς ὁμως τόσα χρόνια οἱ ἀποικιοκράτες Γάλλοι δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀποδώσουν τὸν Ναὸν εἰς τὴν χριστιανικὴν λατρείαν, παρὰ μόνον τὸν ἐκφυλισμὸν καὶ διαφθορὰν ἐγνώριζον νὰ μεταφέρουν διὰ νὰ κρατοῦν τοὺς λαοὺς ὑποδούλους των, οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ Δημοκράτες τῆς Δύσεως. Ὡς γνωρίζουν ὁμως, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς δίκαιος, ὅστις ὅπως, λέγει εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, εἶναι «ζῶν».

Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χρόνος παρὰ τὸν διακατὴ πόθον μας νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας. Τὸ πρῶτ' ἀναχωροῦμεν δι' Ἱεροσόλυμα, ὅπου καὶ φθάσαμεν τὴν Μεγάλην Τρίτην 24 μ. μ. Κατάκοποι, ὅπως εἴμεθα κατόπιν ἑννεαη-

Νικηφόρος Πασχαλεύς

ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ὁ Νικηφόρος Πασχαλεύς (1570—1650) ἐκ Κερκύρας ἔλκων τὴν καταγωγὴν καὶ ζήσας ἐν Βενετίᾳ πολλά ἔτη, εἶναι εἰς ἐκ τῶν πλέον καλλιεργημένων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην.

Τὸ ἔργον του «Ἐξομολογητάριον» ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα γέμει πλουσίων ἡθικοδρησκευτικῶν στοιχείων καὶ ἀποκαλύπτει τὴν νοητικὴν εὐκίνησιν καὶ τὴν ἡθικὴν καθαρότητα τοῦ Πασχαλεύς.

Ἄν ποτὲ ἐκδοθῇ τὸ ἀνέκδοτον ἔργον του «Σύνταγμα, ἦγον μάζωξη ἀπὸ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων διὰ τὰς τεσσαρακοστὰς καὶ νηστείας τοῦ χρόνου ὅλου». θ' ὅποτε-λέση ἀποφασιστικὴν συμβολὴν εἰς τὴν ὁρθόδοξον φιλοσοφίαν μας καὶ ἀκόμη θὰ βοηθήσῃ νὰ φανοῦν καθαρότερον αἱ ἀπόψεις τῶν ὁρθοδόξων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὸ θέμα τῶν νηστειῶν τὸ ὁποῖον οἱ ἀχαλίνωτοι μεταποιεῖται τῶν πάντων ἐπιμένουν νὰ τὸ χαρακτηρίζουν ὡς ζήτημα παρονυχίδος. Ἀς εὐχηθῶμεν οὖν συντόμως θὰ εὐρεθῇ ὁ εὐσεβὴς ἐκδότης.

Ἀνίσως καὶ ἀνταμώθη ἡ ἐστιάθη μὲ γάθε λογῆς αἰρετικὸν καὶ ἐναντίους τῆς ὁρθοδόξου πίστεως, τῶν ὁποίων ἀκούοντας τὰς κακοδοξίας τους καὶ τὰς αἰρέσεις, ἐσκανδαλίζετο ἡ γνώμη του καὶ διὰ τοῦτο μὴ γνωρίζοντας τὰ σφάλματά τους καὶ τὰ φαινόμενά τους δικαιώματα καὶ ψευδολογίας, συχνάκις ἐσυγκατέθετε εἰς τὴν γνώμην τους καὶ δὲν ἐπίστευε ἢ ἀμφίβαλε εἰς κανένα ρητὸ τοῦ Εὐαγγελίου ἢ ἄλλων βιβλίων διδασκάλων ἁγίων ἀνδρῶν, βεβαιωμένο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν τοῦ ἔμελλε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴ συναναστροφὴν τους.

Ἀνίσως συχνάκις ἐσυναναστρέφετον μὲ Ἑβραίους ἢ εἶχε φιλία ξεχωριστὴ μὲ τούτους, ὁπότεν ἦτον κίνδυνος τῆς πίστεως ἢ ὁπότεν ὁ προεστὼς τους ἔλεγε νὰ μὴν ἀνακατεύωνται μ' αὐτοὺς πολλὰ διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πίστεως. Ἀνίσως ἱατρεύθη ἀπὸ Ἑβραίους καὶ ἐλούσθη εἰς τὸ λουτρὸ ἀντάμα ἢ νὰ συνεόρτασε καὶ ἔκαμε γεύματα καὶ συμπόσια ἀντάμα τους, καταφρονώντας τὸ πρόσταγμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁποῦ προστάζει νὰ μὴ συναναστρέφονται, ὡς εἶπαμε, ἔξω ἀπὸ καιρὸ ἀνάγκης, ὁποῦ δὲ βολεῖ, παρὰ διὰ μέσου αὐτῶν ἢ νὰ ἱατρευθοῦσι ἢ ἄλλο ὠφέλιμον ἀναγκαῖον νὰ λάβωσι.

Ἀνίσως καὶ ἐφιλονίκησε ὁ ἀγράμματος λαϊκὸς περὶ πίστεως, ἦγον διὰ τὰ πράγματα τῆς πίστεως, μὴν ἠξεύροντας νὰ δώσει τὰς προεπούσας ἀποκρίσεις, μάλιστα μὲ ἀπίστους ἢ ἄλλους σοφοὺς αἰρετικούς καὶ εὐτελίζει τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεως, ὁποῦ ὁ ἐπιστήμων ἠθέλεν ἀποδείξει. Ἀνίσως ὁποῦ διὰ φόβον ἀνθρώπου ἢ διὰ ἐντροπὴν, ὁπότεν ἠθελε καλέσει ὁ καιρὸς καὶ ἡ ὥρα, ἀργήθη τὴν πίστην του μὲ λόγους καταφρονητικούς ἢ τὰ ρητὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς

ὁρθοδόξου, μάλιστα δι' ἀνθρωπαρέσκεια καὶ ὑπερφάνεια κατὰ τὸν κυριακὸν λόγο.

Ἀνίσως καὶ καμιά φορὰ ἔκραξε τὸ δαίμονα διὰ νὰ μαντέψῃ ἢ δι' ἄλλην ἀφορμὴν ἢ μὲ συνήβασιν ἀνάμεσά τους ἢ νὰ τὸν ἔδωκε εἰς κανένα τόπο καὶ τὸν ἐπεριόρισε ἢ εἰς δακτυλίδι ἢ ἄλλου διὰ νὰ τοῦ κάμουν τὰ θελήματά του. Ἀνίσως καὶ ἔδωκε πίστη ἢ νὰ ἐχρειάσθῃ καμίας λογῆς μαγικῆς ἢ μαντεύματα ἢ εἰς τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἢ διὰ μέσου ἄλλων, ἔτζι γυναικῶν, ὡσὰ καὶ ἀνδρῶν.

Ἀνίσως καὶ ἐγύρευσε μὲ κάθε λογῆς τρόπο, μὲ λαχνούς δηλονότι ναῦρει πρᾶγμα κλεμένο ἢ νὰ μάθει ἄλλο πρᾶγμα κρυφόν. Ἀνίσως καὶ ἐβάσταξε ἢ βασιτᾶ ἀπάνω του φυλακτὰ μὲ γράμματα ἀνάγνωστα καὶ χαράγματα, μὲ σημάδια πελάταφας ἢ ἄλλα πράγματα γραμμένα εἰς μεμβράνινον χαρτὶ ἢ ἀγέννητον δέρμα μὲ ῥί'ες χορταρίων ἢ ἄλλα πράγματα παρόμοια, διὰ νᾶχει τὴν ὑγείαν του ἢ διὰ ἄλλο τέλος καὶ σκοπὸ ἢ ἐπαραινέσῃν ἄλλους νὰ κάμουν τὸ ὅμοιο. Ἐπειδὴ καὶ τὰ κράζει ὁ νόμος ὁ ἀποστολικός, ὅχι φυλακτῆρια, ἀλλὰ ψυχῶν δεσμοτήρια.

Ἀνίσως καὶ ἐμάντευσε μὲ κουκία ἢ μὲ ζῶνες ἢ μὲ ἄλλα ζῶα ἢ μὲ ἄστρα ἢ μὲ ἄλλη στράτα καὶ μέθοδο διαβολικὴ ἢ νὰ ἐγήτευσε μὲ μαυρομάχαιρον ἢ μὲ ἄλλο τρόπο ἢ καὶ νὰ ἔσβησε τὰ κάρβουνα διὰ νὰ ἱατρεύσῃ κανένα λέγοντας πὼς εἶναι ἐξωτερικὸ ἢ νὰ ἔχυσε μολύβι διὰ νὰ λύσῃ ἄλλας μαγείας καθὼς ἔχουσι συνήθεια αἱ ἄθλαι γυναῖκες νὰ κάμουνσι γελασμένες ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὁποῦ ἀπαρχῆς εἰς τὸν παρῶναιον ἠπάτησε τὴν πρώτην γυναῖκα, δίδοντας πίστη εἰς τὰ λόγια του καὶ ἐχαλάσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο ἅπ' ὅλες τῆς ἀμαρτίας ἐτοῦτα τὰ μαντεύματα εἶναι αἱ χειρότερες, ἔστοντας καὶ αἱ τρισάθλαι ἀρνοῦνται τὸ Χριστὸ καὶ παραλαμβάνουσι τὸ διάβολον καὶ γίνονται ὄργανον ἐδικό του. Καὶ διὰ τοῦτο ἂς ἔβλεπε ὁ καθείς ἢ πασαμίαν γυναῖκα, νὰ φύγῃ τέτοια ἀμαρτία καὶ ἂν τὴν ἔκαμε ἐξομολογώντας τὴν, νὰ συνδράμῃ εἰς τὸ Χριστὸ καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ βοηθήματα καὶ ἐκεῖ νὰ θέτῃ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα του καὶ τὰ διαβολικὰ γελάσματα ἂς φύγῃ.

Ἀνίσως ἔδωκε πίστη εἰς τὰ ὄνειρα ἢ εἰς τὰ παραλαλήματα, κρατώντας τὰ τοιαῦτα ὡσὰν στάθμη ἀσφαλτον εἰς τὰς πράξεις του καὶ εἰς ἄλλα ἐδικὰ του καμώματα ὁποῦ μέλλουσι νὰ γανοῦσι. Καὶ τοῦτο εἶναι κινδυνῶδες, ἔστοντας καὶ τὸ μέλλον γυρεῖν νὰ γελάσῃ τὸν ἀνθρώπον καὶ νὰ τοῦ πιστεῦσῃ ἔστοντας καὶ τὸ μέλλον δὲν τὸ ἠξεύρῃ, παρὰ μόνον ἕνας καὶ διὰ τοῦτο, ὅχι διατὶ εἶδε τὸ ὄνειρον, ἔγινε τὸ πρᾶγμα ὁποῦ εἶδεν ὁ ἀνθρώπος, ἀμὴ διατὶ ἔγινε τὸ πρᾶγμα, διὰ τοῦτο τὸ εἶδε ὥστε καὶ χωρὶς νᾶχε τὸ ἰδεῖ εἰς τὸ ὄνειρότου ἐσύμβαίνε, ἔτζι καλὸ, ὡσὰν κακόν. Ἐχωρίζοντας κάποια ὄνειρα θεϊκά, καθὼς ἐφάνει εἰς τὴν θεία γραφὴν, ἀμὴ ὀλίγα καὶ αὐτὰ γίνονται καὶ ὅχι εἰς πᾶσα ἀνθρώπον καὶ εἰς πᾶσα καιρὸ καὶ τόπο. Διὰ τοῦτο κοινῶς δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεῦσῃ ἀνθρώπος, διὰ νὰ μὴν πέσει εἰς τὰ δειλάσματα τοῦ

μέρου ταξειδίου, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν. Τὸ πρῶτ' ἐπεσκέφθημεν τὸν πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως. Ρίγη συγκινήσεως αἰσθανόμεθα, ἀναλογιζόμενοι τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαβε χώραν τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον τοῦ Θεοῦ. Προσκυνοῦμεν τὴν ἁγίαν ἀποκαθῆλωσιν καὶ ἀνερχόμεθα εἰς τὸν φοικτὸν Γολγοθᾶ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ

ὑπὸ Ἀρχιμ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ ΠΑΣΤΡΑ

Τὴν μαρτυρικὴν τελευτὴν τοῦ Προδρόμου ἑορτάζει ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὰς 29 Αὐγούστου. τὴν τελευτὴν τοῦ ἀνδρός, ὅστις ὡς ἄλλος ἥλιος ὑπερέλαμψεν ἐν τῷ μυστικῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑμνοὶ καὶ ἐγκώμια ἔξοχα συνετέθησαν δι' αὐτὸν καὶ λόγοι πανηγυρικοὶ ἐγράφησαν ὑπὸ σοφῶν καὶ ἐπὶ παιδείᾳ διαπρεψάντων ἀνδρῶν.

Πάντα ταῦτα ὁμως ἐπισκιάζουν μᾶλλον ἢ μεγαλύνουν τὴν προσωπικότητα Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ νέθῃ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀψευδῶν καὶ παναχράντων χειλέων τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἐθεωρήθη ὡς ὁ «μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν».

Τίς ἄλλος Ἅγιος ἠξιώθη νὰ ἀκούσῃ πλεκόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγκώμιον τοσοῦτον μεγαλειῶδες ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ; ἐλάχιστοι ὑπῆρξαν οἱ Ἅγιοι, οἵτινες ἔτυχον τοιαύτης μοναδικῆς καὶ πρωτοφανοῦς τιμῆς, ὥστε νὰ ἐπαινεθοῦν ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ!

Διὰ ποῖον ὁμως λόγον ἡ προτίμησις αὕτη τοῦ Θεοῦ ἐστράφη πρὸς τοὺς Ἅγίους αὐτοὺς;

Διὰ τὰς πολλὰς ἀρετὰς τῶν καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν βαθεῖαν ταπεινοφροσύνην, ἡ ὁποία τοὺς ἔχαρᾳ κτήριζε καὶ εἰλκυεν, ὡς ἄλλος μαγνήτης, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτούς.

Τοιαύτην εὐλικρινὴ καὶ βαθεῖαν ταπεινοφροσύνην ἐνεκολπώθη καὶ ὁ Βαπτιστής, θεωρῶν ἑαυτὸν ἅνθρωπον νὰ λύσῃ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων τοῦ Κυρίου καὶ ἀπορῶν διὰ τὴν ἀπειρον συγκατάβασιν Αὐτοῦ, ὅστις ἐξήτει ἀπὸ τὸν Προδρόμον νὰ τὸν βαπτίσῃ. Καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐπλήρωσε τοσοῦτον τὴν καρδίαν Του, ὥστε νὰ ἀναφωνήσῃ μετὰ χαρᾶς: «ἐκείνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι» καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ ὁλοσχερῶς τὴν προσωπικότητά Του πρὸ τῆς αἰγλησέως καὶ σελασφόρου φυσιογνωμίας τοῦ τῶν πάντων δεσπόζοντος.

Οὐδὲ τὸ ἐλαχιστότερον ἴχνος λύπης ἢ δυσαρκειάς ἠσθάνθη, ὅτε τὰ πλήθη συνέρρεον πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ οἱ ἰδιόκοι του ὁπαδοὶ ὀλιγόστευον.

Μήπως ἡ ἄλλειψις χαρισμάτων καὶ ἀρετῶν ἔδωκε

διαβόλου, ὁποῦ συνεργᾷ, ὁπότεν γνωρίζει τὸν ἄνθρωπον νὰ τὰ πιστεύει.

Ἀνίσως καὶ ἔκαμε τάξιμο διὰ νὰ κάμει κανένα καλὸ ἔργο, ἡμπορώντας ἢ καὶ νὰ ἐπρονοήθῃ νὰ μὴν τὸ κάμει, ὥσάν νὰ νηστεύει, νὰ δίδει ἐλεημοσύνην, νὰ προσευχηθῇ ἢ ἄλλο καλὸ ἔργο. Διότι νὰ κάμει τάξιμο περὶ κακοῦ πράγματος, ὥσάν νὰ ἐξεκδικηθεῖ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν τοῦ ἢ νὰ μὴν κάμει ἐλεημοσύνη ἢ ἄλλο πρᾶγμα θανάσιμου ἀμαρτήματος, εἶναι ἄμαρτία θανάσιμος τοῦτο, καὶ δὲν εἶναι κρατημένος νὰ φυλάξῃ τέτοια ὑπόσχεση, ἢ γουν τάξιμο ὁποῦ νὰ ἔκαμε.

Ἀνίσως καὶ ἔκαμε πάλι τάξιμο περὶ καλοῦ πράγματος, ἀμὴ πρὸς κατὸ τέλος, ὥσάμπως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν λειτουργία εἰς τὸ πείσμα τῶν γονέων τοῦ ἢ εἰς ἄλλο πρᾶγμα, τὸ καλύτερον ὁποῦ νᾶναι, ἀμὴ εἰς τὸ πείσμα κανενὸς καὶ μηδὲ αὐτὸ τὸ τάξιμο φυλάττεται.

μοιῶνται εἰς αὐτὸν φρόνημα τοσοῦτον ταπεινὸν περὶ τῆς φυσιογνωμίας Του; οὐδόλως!

Διότι ὁ Προδρόμος ἦτο ἐμπλῆως θεῶν δωρεῶν καὶ χαρίτων ὡς ἡγιασμένος ἐκ κοιλίας μητρός, ὡς προφήτης καὶ περισσότερον προφήτου, ὡς κήρυξ τῆς μετανοίας, ὡς βαπτιστὴς τοῦ Κυρίου, ὡς προετοιμάσας τὴν ὁδὸν Αὐτοῦ καὶ ὡς «μέγας ἐνώπιον Κυρίου» κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

Καὶ προφήτης καὶ ἀπόστολος καὶ μάρτυς καὶ ὁσιος ἀνεδείχθη ὁ Ἅγιος οὗτος, συγκεντρώσας ἐν ἑαυτῷ πάντα τὰ κατορθώματα καὶ τοὺς ἀθλους, δι' οὓς «κομίζεται τὴν ἐσθλὴν ἀγγελίαν» ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι. Εἰς τοῦτον καὶ αὐτὴ ἡ Ἁγία Τριάς ἐπέλεξε ἐγκώμιον: «ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν Ἀγγελόν μου πρὸ προσώπου σου» (Μαλαχ. Γ' 1) ἐγκώμιον, ὅπερ ἀναδεικνύει τὸν Βαπτιστὴν κορυφαῖον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ φωστῆρα φαινὸν πρῶτον μεγέθους. «Ἐραστήν τοῦ πνεύματος», «θεόφθογον χειλιδόνα τῆς χάριτος», «ἐνσαρκον λύχνον», «ὄρθρον δικαιοσύνης», «σκεῦος καθαρότητος», «σφραγίδα προφητῶν», «ἀρνίον ἁκακόν», «νέον Ἡλίαν», «πλήρωμα τοῦ Νόμου» καὶ «ἰσαγγελον» τὸν ἀποκαλεῖ ἡ σεπτὴ ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ πλέκει εἰς Αὐτὸν δ' θυραμβικούς ὕμνους, καταδεικνύοντας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἁγίου, ὅστις διὰ τῆς ἀρετῆς ὑψώθη εἰς ὕψη δυσανάβατα καὶ ἀπροσπέλαστα.

Ἀς τρέφωμεν λοιπὸν μεγίστην εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον καὶ περιδοξόν Ἅγιον, τὸν ὁποῖον πολλάκις τοῦ ἔτους ἑορτάζει ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, πιστεύοντες, ὅτι ἡ πανσθενὴς πρὸς τὸν Χριστὸν μεσιτεία Του θὰ μᾶς διαφυλάττῃ καὶ σκέπῃ εἰς πᾶν τὴν ζωὴν μας καὶ θὰ μᾶς κατευθύνῃ εἰς τρίβους εὐθείας καὶ σωτηρίους, ὧν τὸ τέλος ἡ αἰώνιος μακαριότης.

Ἀπὸ τοῦ κοινωνικοῦ ἔργο
τῆς Ἐκκλησίας μας

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑΣ»

Ἐβηξε καὶ ἡ ἐφετερινὴ κατασκηνοῦσιν περίοδος γιὰ τὰ παιδιά τῶν Κατηχητικῶν μας. 65 παιδιά, πρῶτα τ' ἀγόρια καὶ μετὰ τὰ κορίτσια εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ νοιώσουν τὴν χαρὰ τῆς ἐξοχῆς, νὰ ἀποκομίσουν τὴν ὠφέλειαν μιᾶς πειθαρχημένης καὶ πνευματικῆς ζωῆς, καὶ νὰ δοκιμάσουν, τέλος, τὴν θαλπωρὴν τῆς μητρικῆς στοργῆς τῶν στελεχῶν τῆς Κατασκηνώσεως.

Στὸ εἰδυλλιακὸ καὶ καταπράσινο τοπίο τῆς Βαρυμπόμπης, σὲ ἰδιόκτητο περιοχὴ, ἐλειτοῦργησε ἐφ' ὅτος ἡ κατασκήνωσις.

Τὰ παιδιά κάτω ἀπὸ τὰ ἄγρυπνα βλέμματα τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων, ποὺ εὐγενικὰ καὶ ἐθελοντικὰ προσέφεραν τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες τῶν ἔζησαν μὲ τρόπο παραδειγματικόν, μὲ τρόπο, ποὺ ἔδινε

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

(Τελευταίον)

Ὁ Μελέτιος Πηγᾶς, αὐτὴ ἡ ἀδαμάντινος κορύμφη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἦτο ἀπὸ χαρακτήρος ἱκανὸς δι' ἱεραποστολῆς, ἱεραπόστολος τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς ἄγρην ψυχῶν ἀπὸ τοὺς γαμψόγυχας τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ προτεστάντισμοῦ. Χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο πάντοτε ὁ κατάλληλος δι' ἀποστολὰς εἰς χώρας, αἵτινες εἶχον ὑποστῆ τὴν ἐπίδρομὴν τῆς παπιστῆς ἀκριδός. Οὕτω τὸν βλέπομεν παρόντα εἰς Θράκην, εἰς Χίον, εἰς Κρήτην, εἰς Αἴγυπτον, εἰς Κων/πολιν, εἰς Ἰλλυρικὴν παντοῦ ὅπου ἀπαιτεῖτο λόγους καὶ ἔργοις ἡ δικαίωσις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὡς ἐκ τοῦ χαρακτήρος του ἦτο καὶ ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος νὰ ἀποκαθιστᾷ τὴν τάξιν καὶ ἁρμογίαν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ ἡθικὸν ἐδραῖωμα τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β', ἦτο ἀναμφισβητήτως ὁ Μελέτιος Πηγᾶς. Γλυκὺς, πρῶτος, εὐγενὴς ἡκτινοβόλει μίαν θαλπωρὴν ἀγάπης.

Οποῦ δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ προσωπικῶς, ἐξαπέστελλε τὰς ἐμπνευσμένας ἐπιστολάς του, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πάντοτε δογματικαὶ καὶ ἡθικαὶ διατριβαί. Διὰ τοιούτων ἐπιστολῶν ἐδικαίωσε τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐναντι τοῦ προτεστάντισμοῦ, ἐπολέμησε τὸν παπισμόν, ἐπέβαλλε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐκοσμίαν.

Συνάφες πρὸς τὸ ἱεραποστολικόν του χάρισμα ἦτο καὶ τὸ τοῦ ἱεροκήρυκος Ὁ Μελέτιος Πηγᾶς δύναται νὰ χαρακτήρισθῇ κορυφαῖος ἱεροκήρυξ. Κατὰ τὰς ὁμιλίας του δὲν ἐπεδίωκε νὰ ἐντυπωσιάσῃ τὰ πλήθη μὲ ἀκάρπους καὶ ἀγόνους ρητορισμούς. Ἀναβαίνων εἰς τὸν ἄμβωνα ἀπέβλεπε νὰ διεισδύσῃ εἰς

τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ κοινωνισμοῦ καὶ νὰ καταπνιγῇ τὸ ἐγωϊστικὸ ἔνστικτο, ἔμψυτο σὲ κάθε παιδί.

Τὸ πρῶτ' κοινὴ ἔγερσις, ἔπαρσις Σημαίας, κοινὴ προσευχὴ. Ὁμαδικὴ ἀπασχόλησις, γιορτοῦλες, ποιηματάκια, χαρούμενες ἐκδηλώσεις ἐγέμιζαν τὸ πρόγραμμα τῆς κατασκηνώσεως.

Πλούσιο καὶ θεραπευτικὸν διαιτολόγιον, ἡλεγμένον ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονας ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς διατροφῆς τῶν παιδιῶν.

Βούτυρο, κρέας, φρούτα, λαχανικά, ζυμαρικά, γλυκίσματα παρέχοντο εἰς εὐτραφεῖς μερίδες εἰς τὰ παιδιά.

Εἰς τὰ παιδιά ἐδωρήθη καὶ ἀπὸ ἑνὸς δέματος ἱματισμοῦ.

Τὴν Κατασκήνωσιν ἐπεσκέφθησαν πολλοὶ καὶ διεπίστωσαν μόνον τὸ μεγαλουργεῖν τῆς ἀγάπης.

Ἀξίζει ἕνας θερμὸς ἔπαινος εἰς τὴν ὁργάνωσιν τῶν Κυριῶν μας «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» διὰ τὸν θρίαμβον αὐτόν.

Ἄλλαι ὡς ὁμαδόχαι, ἄλλαι ὡς ἐπόπτριαι, ἄλλαι ὡς μαγεύρισαι, ἄλλαι ὡς καθαρστίαι, ὡς λατρεῖς, ὡς ἀρχηγοὶ ἔδωσαν ἀφειδῶς τὴν ψυχὴν των διὰ τὸ παιδί, τὸ αἰριανὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ Κυρίαι ἀνεδείχθησαν δι' ἄλλην μίαν φορὰν φίλεργοι μέλισσαι ἀγάπης καὶ ὄχι φλύαροι τέττιγες.

Ὁ Κύριος τῆς ἀγάπης ἅς τις εὐλογεῖ.

τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ καὶ νὰ τὸν ἀφελήσῃ. Πρὸς τοῦτο ἐγκατέλειπε τὸν λόγιον καὶ πεπαιδευμένον Μελέτιον καὶ ἐκινεῖτο ἀνέτως μέσα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος καὶ τῶν παραστάσεων τοῦ ἀκροατήριου του. Εἶχε δὲ τὴν ὑπέροχον ἱκανότητα νὰ ἐκφράσῃ τὸ ὥραϊον, τὸ ὕψηλόν, τὰς δογματικὰς ἀληθείας μὲ ἀπλοῖκὰς ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναμφισβητήτως διεισέδουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν. Ἰδοὺ ποίῳν εἰκόνα μᾶς παρέχει περὶ τοῦ Μελετίου Πηγᾶ ὡς ἱεροκήρυκος, ἕνας ξένος εἰς τὸ ὁδοπορικόν του!

«Περὶ τοῦ Μελετίου ὥσως μὲ ἐρωτήσης ὁποῖός τις μοι ἐφάνη. Τῇ ἡλικίᾳ ἦδη ἦν ὥριμος, κατὰ τὸ δέξιμα τοῦ λόγου καὶ κατὰ τὰ προσόντα τῆς ψυχῆς οὐχὶ ἀνάξιος τῆς κορυφῆς τοῦ Ποντιφικατοῦ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων αὐτῇ καὶ μόνῃ τῇ Θεᾷ ἑαυτῷ προσέλειπον (προσελκύων). Ἀκουσα αὐτὸν ποτὲ ἐν Γαλατῇ ἐν τῷ Ναῶ τῆς Χρυσοπηγῆς δημηγοροῦντα μετὰ μεγάλης γλυκύτητος τῆς ψυχῆς, μετεχειρίζετο δὲ λόγον εὐγλωττον ῥήματα ἐλεγκτὰ καὶ λίαν ἀπληλλαγμένα πάσης ἐπιδείξεως» (Geor. Dbusae Itiner σελ. 55).

Προσφιλὴς εἰς τὸν Μελέτιον ἦτο ἡ θύγῃς ἁλληγορία, δι' ἧς ὡδήγει τὸ ἀκροατήριόν του εἰς μυσταγωγικωτέραν κατανόησιν τοῦ Εὐαγγελίου. Οὕτω π.χ. ὁμιλεῖ ἐν Χίῳ περὶ τῆς θεραπείας τῆς αἱμορροθύσεως καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς θυγατρὸς του Ἰαείρου, θεωρεῖ τὴν μὲν αἱμορροοῦσαν ὡς τὴν ἐξ Ἐθνῶν Ἐκκλησίαν, τὴν δὲ κόρην του Ἰαείρου ὡς τὴν νεκρὰν Ἰουδαϊκὴν συναγωγὴν, εἰς τὰς ὁμιλίας του ἀποβλέπει εἰς τὴν ἡθικὴν ἀνύψωσιν τῶ Ὁρθοδόξων καὶ δι' αὐτὸ ἐλέγχει μετὰ σφοδρότητος τὴν μαγαίαν, τὴν πορνείαν καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἐκτροπῶν, τὸ ὁποῖον ἐπεσωρεύθη ἐξ ἀφόρητης τῆς δουλείας. Ὡσαύτως εἰς τὰς ὁμιλίας του ἐπιδιώκει λίαν ἐπιτυχῶς τὸν τόνισμὸν τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι τῆς πλάνης τοῦ παπισμοῦ. Εἰς τὰς ὁμιλίας του δὲν ἀκολουθεῖ τοῦς καθιερωμένους ρητορικοὺς κανόνας περὶ διαρθρώσεως τοῦ θέματος. Χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ ἐκφραστικὴν ἀκαταστασίαν καὶ χωρὶς νὰ τοῦ διαφεύγῃ ἡ ἐνότης τοῦ θέματος, δίδει εἰς τὰς ὁμιλίας του τὴν μορφήν πατρικῶν νουθεσιῶν. Καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ὑπέροχος.

Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶναι τὰ ἐξῆς: «περὶ Καλουδαρίου», «τὸ κατὰ Ἰουδαίων», «περὶ τῶν πρωτείων τοῦ Πάπα» ἢ «πρῶτος Στρωματεὺς» «Ὁρθόδοξος διδασκαλία» «Πανδοχεὺς», «Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς» κατηχήσας ὑπὸ μορφήν διαλόγου «Περὶ τῶν ἀχράντων μυστηρίων». Σειρὰ ὁμιλιῶν καὶ κηρυγμάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας περιόδος», Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν ὑπάρχει, ὡς ἐλέχθη, καὶ πλῆθος ἐπιστολῶν, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀνεκδότων ἔργων, Ἐξ ἀνεκδότου κώδικος ἐκδίδει τύποις ἡ «Πηγὴ Ὁρθοδόξου βιβλίου» ὁμιλίας του εἰς τὰ Εὐαγγέλια. Εἰς ὅλας τὰς βιβλιοθήκας τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας ὑπάρχουν ἀνέκδοτα ἔργα του.

Θὰ εἶναι δὲ εὐχῆς ἔργον νὰ ἐκδοθῶν εἰς μίαν συλλογὴν.

Τελευταίως σημειοῦμεν, ὅτι ἐὰν διειρηθῇ ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστις καὶ ζωὴ κατὰ τὸ ἀφεγγὲς σκότος τῆς δουλείας, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀκαμά-

Πνευματικαὶ ὑποθήκαι

ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

Ῥπὸ Ἀρχιμ. Ἀκακίου Παπᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ πρῶτον τροπάριον τοῦ Τριαδικοῦ Κανόνος τοῦ πλ. δ' ἤχου τοῦ ἀγ. Δαμασκηνοῦ ἔχει οὕτως: «Τῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ Πρύτανι καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός καὶ ἀγαθῷ μόνῳ φυσικῶς ὑπάρχοντι καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι . . . », ἐνῷ ὁ νέος συγγραφεὺς διορθῶν τὸν ἅγιον γράφει: «Τῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ Ἀρχοντι καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, φιλαγάθῳ μόνῳ φύσει πρυτανεύοντι καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι . . . ».

Οἰστέ το ἄνοστον καὶ ἀν' ἐς διόρθωμα τοῦ δοκῶντος τούτου Κληρικοῦ, τολμῶντος νὰ ὑψώσῃ τὸ χθαμαλὸν παράστημά του μέχρι τοῦ μνημονευθέντος ἀγ. Δαμασκηνοῦ!! Ἐχει καὶ ἄλλα τροπάρια ἀλλοιώσει, τὰ ὅποια δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ παρατάξω. Ὁ πρὸς ἔχων ἐν τῇ ἀναγνώσει θὰ τὰ εὖρη ἀφαλῶς καὶ θὰ εἶδῃ τὴν μεγάλην διαφορὰν καὶ τὸ ἄσχημον καὶ ἄστοχον τῆς διορθώσεως . . . Εἶναι ἀσέβεια, νομίζω καὶ τόλμη, διὰ νὰ μὴ εἴπω θράσος, ἀνθρωποὶ ἀδαιεῖς περὶ τὰ τοιαῦτα καὶ μακρὰν τῆς ἀγιοσύνης ἐκείνου καὶ τῆς εὐρυμαθείας, νὰ διορθῶνουν δῆθεν τοὺς ἐπιστήμονας καὶ καθηγητὰς καὶ ὑψηλὰς ἀετοὺς τοῦ Πνεύματος, τοὺς φωστῆρας αὐτοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐσχάτως εὐρίσκειται μετὰ ἡμᾶς, Κληρικὸς δοκῶντων, ὅστις κενοδοξία χρώμενος, διορθῶναι τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου, τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» καὶ ἄλλα τροπάρια τῆς Ἐκκλησίας!! ἅτινα ἐσεβάζθησαν τόσοι αἰῶνες καὶ οὐδεὶς τῶν διαπρεψάντων ἐν αὐτοῖς ἐγγραμμάτων πολυμαθῶν ἐπιστημόνων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν, ἐτόλμησε νὰ θίξῃ οὔτε εἰς ἓν ἰῶτα ἢ μίαν κεραίαν.

Τὰ τοιαῦτα δὲν πρέπει νὰ ἐγκρίνωμεν, οὔτε νὰ παραδεχόμεθα οἱ πιστοὶ καὶ δὴ ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογίται, ποὺ ἀγωνιζόμεθα ἐπὶ τόσα ἔτη ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν παραδόσεων, ἀλλὰ νὰ διαμαρτυρούμεθα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων μας καὶ νὰ καταδικάζωμεν τοὺς τολμητὰς καὶ παραχαράκτας, οὔτε νὰ ἀναγινώσκωμεν ἢ ψάλλωμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἴτε ἰδιαιτέρως τὰ καινοτομημένα αὐτὰ τροπάρια ἢ χαιρετισμούς, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐπιστρέφωμεν εἰς τοὺς τολμητὰς συγγραφεῖς τῶν, διότι καὶ αὐτὰ παραδόσεις Ἐκκλησιαστικαὶ λογίζονται καὶ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἢ ἀλλοίωσις τῶν.

Ἀλλοίμονον ἐὰν οἱ κατὰ καιροὺς δοκισήσοφοι καὶ φρονηματάρηδες, ἦσαν ἐλεύθεροι ὑπὸ τῶν νόμων τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀλλοιώνουν τὰς Ἀκολουθίας τῆς ἡ τυπικὰ ἢ τροπάρια, δὲν θὰ εἶχε μείνῃ τίποτε ὀρθιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. «Τὰ ἀρχαῖα κρατεῖται» λέγουσιν οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ ἐὰν ἐδέοντο διορ-

θώσεως τὰ ἀνωτέρω, θὰ τὰ ἐδιόρθωνον ἐν τῇ ῥοῇ τοσούτων αἰώνων οἱ διαπρέψαντες ἐν τῷ μεταξὺ θεοεἰκελλοὶ ἅγιοι θαυματουργοὶ καὶ σημαιοφόροι πατέρες καὶ ὄχι ἡμεῖς οἱ ὄντως ὀγδοεῖται ἐν λόγοις καὶ ἔργοις καὶ φρονήμασιν. Ἀγωνιζόμεθα ἐπὶ τριακονταπενταετίαν ὁλόκληρον διὰ τὰς Ἱερὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις καὶ νὰ ὀλισθένωμεν εἰς τοιαύτας ἀλλοιώσεις καὶ καινοτομίας; Εἶναι λυπηρὸν αὐτὸ καὶ ἐφάμαρτον καὶ οἱ ἀπτόμενοι τῶν τοιούτων, ὑποτιμοῦν τοὺς ἁγίους συντάκτας τῶν κανόνων καὶ τροπαρίων, εἴτε χαιρετισμῶν καὶ ἄλλων, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἀνωτέρους καὶ ἱκανωτέρους τούτων, ὅπερ ἐστὶ πάσχουν ἀπὸ κενοδοξίας καὶ οἴησιν δι' αὐτὸν λέγει ὁ σοφὸς Σολομῶν, «ἔπεται τῇ ὑπερηφανείᾳ πορνεία καὶ τῇ οἴησει πλάνη», σκληρῶς ἐπιπλήττων αὐτοὺς καὶ προλέγων τὸ κατάντημά των.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Οἱ πραγματικοὶ ἐργάται τῆς ἀρετῆς

Δημοσιεύομεν κατωτέρω μίαν ἐπιστολὴν ἀφανοῦς καὶ ἀγνώστου γυναικὸς, ἀναδίδουσαν τὸ πανευφρόσυτον ἄρωμα τῆς ἀρετῆς.

Αἱ διαθέσεις της, ἡ ἐφαρμογὴ κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς πρὸς τὸν δυστυχοῦντα ἐλεημοσύνης «μὴ γνῶτω ἡ δεξιὰ σου τί ποιεῖ ἢ ἀριστερά», δικαιολογοῦν τὴν ἀντὶ δόνομαι ὑπογραφὴν «Γνησίᾳ Χριστιανῇ Ὁρθόδοξος».

«Μετὰ μεγάλης μου λύπης ἀνέγνωσα εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ τὴν βαρεῖαν συμφορὰν ποὺ ἐπληξε τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Παρασκευῆς Λαρίσης. Καὶ ἐγὼ πτωχὴ εἶμαι συνταξιούχος συντηροῦσα καὶ ἀδελφὴν ἄπορον, ἀλλὰ εἰς ἐνδειξὴν τῆς συμπαθείας μου, Σᾶς ἀποστέλλω τὸν μικρόν μου ὀβολὸν 100 δρ. καὶ παρακαλῶ νὰ τὸν ἀποστεῖτε, καθὼς γράφετε στὸ περιοδικόν».

Εὐχαριστῶ

Γνησίᾳ Χριστιανῇ Ὁρθόδοξος

Οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες

Ἐκ Πατρῶν μᾶς ἀνηγγέλῃ ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημιὰ τῆς εὐλαβεστάτης ἀγωνιστρίας Φωτεινῆς Ἀργυροπούλου — Ὡσαύτως εἰς Ἀθήνας ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον ὁ εὐλαβεστάτος Παναγιώτης Σπανᾶκος.

Ὁ Κύριος ᾗς ἀναπαύσῃ ἀμφοτέρους.

Σχολεῖον Ἑγκλήματος

Παρὰ τὰς ἀξιεπαίνους καὶ δόκνους προσπάθειας τῶν ἀρμοδίων δικαστικῶν καὶ καταδικαστικῶν Ὁργάνων παραμένουν εἰσὲτι ἀσύλληπτοι οἱ εἰδεχθεῖς ἐγκληματῆται τῆς Νέας Σμύρνης. Προφανῶς οἱ αἰμοσταγεῖς αὐτοὶ δολοφονοὶ ἐξεπαιδεύθησαν ἀριστα εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἐγκλήματος, τὸν κινηματογράφον. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐναντίον τίνος πρέπει νὰ ἀμυνθῇ ἡ κοινωνία, ἐναντίον τοῦ κινηματογράφου!

Ῥπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Γ. Βρετᾶκος

Κάνιγγο: 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφ. Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

τους καὶ ἐπικινδύνους ἀγῶνας καὶ θυσίας τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν τῆς περιόδου ἐκείνης, τῶν ὁπῶν κορυφαῖος εἶναι ὁ ἐκ Κρήτης Μελέτιος Πηγᾶς, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ τοποτηρητῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Νικόλαος Παπαπέτρος

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν Ὁργανώσεων μας

Ἀξιότιμον δρᾶσιν παρουσιάζει τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ «Ἑθνικὸν καὶ Ὁρθοδοξικὸν Σωματεῖον τῶν Γ.Ο.Χ.» Οὕτω τὴν Κυριακὴν 21-7-53 ἐγένετο συλλειτουργοῦν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Σωματείου, τῷ τιμωμένῳ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Γεωργίου καὶ Νέστορος, τῶν ἱερῶν Ἀρχιμανδρίτου Στεφάνου Τοῦκουρα, ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἐφημερίου Σάββα Παπαδοπούλου. Εἰς τὸ προστρέξαν σημαντικὸν πλῆθος ὠμίλησεν ἐμπνευσμένως ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Στέφανος τονίσας τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀγάπης.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας ὁ ἐφημέριος π. Σάββας ἐν ἐνθουσιασμῷ συνέστησε τὴν ἀνάγκην καὶ τῆς οἰκονομικῆς συμπαράστασός πρὸς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ γενομένης διακοφορίας συνελέγη ποσὸν, ἀποσταλλέν ἐἰς τὰ γραφεῖα. Συγχαίρομεν τὰ μέλη καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ Σωματείου διὰ τὴν ἐπιδεικνυομένην κατανόησιν καὶ πειθαρχίαν.

Ἀπὸ τὰς κινήσεις τῶν κληρικῶν μας

Ὁ πανσιώτατος ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος μετέβη τὴν 13ην Αὐγούστου (π. ἡ.) εἰς Πάτρας, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν ἐμπνευσμένως εἰς τὰ μέλη τοῦ παραρτήματος.

— Ὁ πανσιώτατος ἱερομόναχος Διονύσιος Καλάργυρος, ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπιτροπῆς, μετέβη πρὸς ἐκκλησιαστικὴν περιοδείαν εἰς Σάμον, χάριν τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν τῶν ἐκεῖ παραρτημάτων.

— Ὁ πανσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Κόξης κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 15)αυγούστου μετέβη εἰς τὰς παρὰ τὸ Λουεράκιον καὶ Πέρα Χώραν μονὰς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Ἀγίας Τριάδος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν αὐταῖς ἀδελφῶν.

Ἐκ τοῦ ἔξωτερικου

Κατὰ πληροφορίας τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας ἀπὸ τὴν Ἀστωρίαν τῆς Ἀμερικῆς, ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη τελετὴ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης. Κατ' αὐτὴν ἐλειτούργησεν ὁ Μητροπολίτης τῶν παλαιοημερολογιτῶν Λευκορώσσων τῆς Ἀμερικῆς Λεόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Πέτρου Ἀστυρίδου, Πρωτοσυγγέλου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Γ.Ο.Χ καὶ τοῦ πατρὸς Γεωργίου, ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μαρκέλλης Πλῆθος ὁμοφρόνων προσήλθον, τοὺς ὁποίους, μετὰ τὴν τελετὴν, ἑλληνοπρεπῶς ἐδεξιόθησαν οἱ ἱερεῖς, τὸ προσοπικὸν καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης.

Ἀπὸ τὰ παραρτήματα

Ὁ ἀριχθεὶς ἀντιπρόσωπος τοῦ παραρτήματος Βιτωλίων Λαμίας Εὐάγγελος Τσάρας μᾶς ἀνήγγειλεν εὐχαρίστως, ὅτι κατόπιν ἀδείας τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἀσφαλείας κ. Καλαντζή λειτουργεῖ ἐλευθέρως ὁ ναὸς τοῦ παραρτήματος μὲ τὸν ἱερεῖα πατέρα Γεώργιον, ἄλλοτε ἐφημέριον Πουγγακίων. Τοὺς συγχαίρομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὸν κ. Ὑφυπουργὸν διὰ τὴν δημοκρατικὴν χειρονομίαν του.

Μηνήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ

Τὴν 15ην Αὐγούστου ἐπανηγύρισε ὁ παρὰ τὴν Ἀμφιλόνην Ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως, ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα. Καλλίφωνοι ἱεροψάλται, μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην, ἐψάλλαν. Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ Ἀρχιμανδρίται Μερκούριος Καλοσκάμης καὶ Χρυσόστομος Κιούσης, βοηθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Ἐρμογένους τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρ. Παντελεήμονος Τσαλούπη ἀσθενούντος.

Ὁμιλίαν ἐξεφώνησε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπιτροπῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Παραρτήματα Στυλίδος καὶ Λαμίας

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς πρόσφατον ἀνὰ τὴν Βόρειον Ἑλλάδα ἰδιωτικὴν περιοδείαν του ἐπεσκέφθη κατ' ἐντολὴν τοῦ Δ.Σ. τὰ παραρτήματα Στυλίδος καὶ Λαμίας. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐπικοινωνίας καὶ ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων ἐδημιουργήθησαν ἀριστοὶ ἐντυπώσεις. Ἡ πίστις καὶ τὸ ὑψηλὸν ἠθικὸν σθένος τῶν ἀδελφῶν, ἡ μετὰ τῶν ἀρμονικῶν καὶ μετὰ πλήρους ἀγάπης συνεργασία. Τέλος δὲ οἱ ὡραῖοι ναοὶ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (Στυλίδος) καὶ τοῦ ὑπὸ ἀποπεράτωσιν Ἀγίου Σπυρίδωνος (Λαμίας) ἀποτελοῦν ἐκδηλώσεις διὰ τὰς ὁποίας δύνανται νὰ εἶναι υπερήφανοι οἱ ἀδελφοὶ τῶν ἀνωτέρω Παραρτημάτων. Τοιαῦτα ἐκδηλώσεις συγκινοῦν βαθύτατα πάντας καὶ ἐξασφαλίζουν τὰς πλέον βασίμους ἐλπίδας μιᾶς καλλιτέρας αὔριου.

Τὸ Δ.Σ. ἐκφράζει θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἀδελφούς καὶ εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος βοηθῇ καὶ εὐλογῇ τὰς εὐγενεῖς προσπάθειάς των.

Παραρτήματα Θηβῶν καὶ Χαλκίδος

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 18)31)8)1958 κλιμάκιον τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπέσκέφθη τὰ Παραρτήματα Θηβῶν καὶ Χαλκίδος, ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐκεῖ ἐφημερίων καὶ τῶν ἀδελφῶν συμβούλων, αἱ μετὰ τῶν ὁποίων γενόμεναι συζητήσεις καὶ ἀνταλλαγῆσαι ἀπόψεις ἀπέδειξαν πλήρη κατανόησιν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ὅλης κινήσεώς μας. Ἐδόθη οὕτως ἡ εὐκαιρία ἰσχυροτέρας συσφύξεως τῶν δεσφῶν μετὰ τῶν Κέντρων καὶ δύο ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων Παραρτημάτων.

Ἐπίσης ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἐπαφῆς καὶ ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. μετὰ τινων ἀνωτέρων παραγόντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς πόλεις πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ζητήματός μας ἐνώπιον τῆς κατὰ Σεπτέμβριον ἐ.ε. συγκληθησομένης Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος.

Εὐχαριστοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀδελφούς τῶν ἀνωτέρω Παραρτημάτων διὰ τὴν κατανόησιν, ἣς ἐτύχουμεν ἐκ μέρους των καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Παντοδύναμος τοὺς ἐνισχύῃ.

Μηνιαία εἰσφορὰ μελῶν Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Καθίσταται γνωστὸν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς—μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. καθωρίσθη τὸ ποσὸν τῆς μηνιαίας συνδρομῆς ἐκάστου τακτικοῦ μέλους, συμφῶνως τῷ καταστατικῷ εἰς δρχ. 5 ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε 2 δρχ.

Εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἤχη τὸ Δ.Σ. ἐκ τῶν ἀνὰ πᾶσαν συγκινητὴν ἀναφυσμένων ἀμέσως ἀναγκῶν ἐξόδων, τὰ ὁποῖα, παρὰ τὴν αἱματηρὰν οἰκονομίαν καὶ τὰς εἰς τὸ ἐλάχιστον περιοριζόμενας δαπάνας, ἀνέρχονται εἰς ποσά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ καλυφθοῦν ἀνευ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως. Ὅθεν παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ ἀδελφοί, ὅπως εἶναι τακτικοὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς οἰκονομικῆς τῶν ταύτης ὑποχρεώσεως πρὸς τὴν ὁργάνωσιν, ἐπὶ καλῶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἐπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι αὐτάς. Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ μόνον πρὸς τὸν Ἱερομ. ΓΡΗ. ΓΩΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, Κάνιγγος 32—Ἀθήναι.